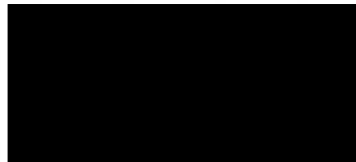

Krajský úřad, Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
ředitel

Datum: 2. 12. 2019
JID: 195757/2019/KUUK
Číslo jednací: KUUK/165301/2019/LP
Spisová značka: 545/LP/2016

ROZHODNUTÍ

Ústecký kraj, krajský úřad (dále jen „povinný subjekt“) rozhodl ve věci žádosti pana [redacted] (dále jen „žadatel“), podané podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), a doručené povinnému subjektu dne 21. 12. 2016, evidované pod JID 190929/2016/KUUK (dále jen „žádost“)

takto:

žádost o informace se dle ust. § 8a InfZ týká osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobních údajů, které povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Povinný subjekt došel k závěru, že poskytnutím informace by bylo nepřiměřeně zasaženo do osobnostních práv osob, jejichž se žádost týká. Naopak povinný subjekt nenalezl důvody pro prolomení ochrany osobních údajů, a to ani v nálezu Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a proto žádost dle ustanovení § 15 odst. 1 InfZ

odmítá.

Odůvodnění

I.

Žadatel žádostí ze dne 21. 12. 2016, doručenou povinnému subjektu prostřednictvím e-mailové schránky dne 21. 12. 2016, požádal o poskytnutí informací, cit.:

„.... žádám o poskytnutí informací:

CELKOVÁ VÝŠE ROČNÍHO PŘÍJMU (VČ. ODMĚN) ZAMĚŠTNANCE STÁTNÍ SPRÁVY [redacted] ZA ROK 2016.“

II.

Povinný subjekt žádost žadatele svým předchozím rozhodnutím ze dne 3. 10. 2019 odmítl.

Žadatel podal proti rozhodnutí odvolání datované dnem 6. 10. 2019, které doručil dne 6. 10. 2019 povinnému subjektu. Odvolací správní orgán následně rozhodnutím č. j. MV-15196-116/ODK-2017 ze dne 6. 11. 2019 dle § 90 odst. 1 písmeno b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) rozhodnutí povinného subjektu zrušil a vrátil mu věc zpět k novému projednání. Rozhodnutí odvolacího orgánu s vyznačenou právní mocí spolu se spisem bylo doručeno povinnému subjektu dne 18. 11. 2019.

III.

Povinný subjekt vyzval žádostí dotčenou osobu, aby se k předmětné žádosti o poskytnutí informací vyjádřila. Dotčená osoba uvedla, že s poskytnutím informace nesouhlasí a uvedla, cit.: **„I nadále zásadně a s veškerou rozhodností nesouhlasím se sdělením požadované informace a trvám na svém vyjádření k věci ze dne 1. 10. 2019...“**

Dotčená osoba se v předchozím vyjádření ze dne 1. 10. 2019 vyjádřila následně, cit.

- ”
- 1) Nadále zásadně nesouhlasím se sdělením požadované informace a trvám na tom, že je zde zřejmá kolize mezi zákonem č. 106/1999 Sb. a zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, potažmo zrušeným zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a především s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (viz příslušná ustanovení uvedených právních předpisů).
 - 2) Pokud jde o tvrzení žadatele ohledně jeho postavení „společenského hlídačského psa“, jež používá při argumentaci ke své žádosti, není mi jasno, na základě čeho a jaké vlastní kvalifikace by chtěl žadatel objektivně posuzovat, zda výše mého ročního příjmu, s jejímž sdělením nesouhlasím, odpovídá mé kvalifikaci, podpořené dlouholetými zkušenostmi z praxe odvolacího orgánu. Mimo to, osoba žadatele neposkytuje žádnou záruku, že by nemohlo dojít ke zneužití a zveřejnění poskytnuté informace, a právní jistota ochrany osobních práv dotčené osoby je v tomto případě téměř nulová.
 - 3) K žadatelem argumentované nespokojenosti s postupem mnou řízeného oddělení v konkrétním řízení, kdy bylo jím podané odvolání rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „odvolací orgán“) čj. 2734/DS/2016, JID 102927/2016/KUUK/MŠ ze dne 19. 7. 2016 zamítnuto a současně bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, sděluji následující skutečnosti. Proti rozhodnutí odvolacího orgánu brojil žadatel podáním žaloby ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který svým rozsudkem čj. 75A 23/2016-44 ze dne 16. 4. 2018 žalobu žadatele zamítnul, rozhodnutí soudu nabylo právní moci dne 2. 5. 2018. Proti tomuto rozsudku uplatnil žadatel kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č.j. 2 As 164/2018 – 40 ze dne 21. 8. 2019 rovněž zamítnul (nabytí právní moci dne 28. 8. 2019). Tuto argumentaci lze tedy s přihlédnutím k uvedeným rozsudkům považovat za marginální. Naskytá se však otázka, proč žadatel neinformoval Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) o tom, že proti postupu odvolacího orgánu brojil podáním žaloby a následně kasační stížností, tedy projednáním své věci ve správním soudnictví.

- 4) *Na základě výše uvedeného jsem nucen konstatovat, že jednání žadatele lze zařadit mezi jednání in fraudem legis, kdy dochází ke zneužití práva na informace pro naplnění osobních zájmů žadatele, a to v rozporu s ochranou osobních údajů dotčené osoby. Toto jednání navíc opakovaně podporuje ministerstvo svými rozhodnutími vydanými v řízení o odvolání žadatele (celkem 14 rozhodnutí) proti celkem 14 rozhodnutím povinného subjektu, takže mi nezbývá, než v případě dalšího identického postupu ministerstva uplatnit za účelem zajištění svých osobních práv příslušné prostředky soudní ochrany, jestliže mi není schopno takovou ochranu poskytnout Ministerstvo vnitra.“*

IV.

Při řešení otázky, zda poskytnout žadateli požadované informace, postupoval povinný subjekt v mezích platné právní úpravy a v souladu s aktuální judikaturou v dané věci, především pak s Nálezem Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017 (dále také i jako „Nález Ústavního soudu“), Nálezem IV. ÚS 1200/16 ze dne 3. 4. 2018 a rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 11 A 125/2018-70 ze dne 7. 3. 2019, který nabyl právní moci dne 15. 5. 2019.

Povinný subjekt považuje při vyřizování žádosti žadatele za zásadní, že žádost o informace o platových poměrech určité osoby bez dalšího vždy zasahuje do práva na ochranu soukromí této osoby.

Jde o střet ústavně garantovaných základních práv, tj. práva dotčené osoby na ochranu před zasahováním do soukromého života dle čl. 10 Listiny a práva žadatele na svobodu projevu (a v jeho rámci práva na informace ve veřejném zájmu) chráněného článkem 17 Listiny na straně druhé. Při střetu základních práv je nutno vycházet z principu, že všechna základní práva jsou rovnocenná.

Povinný subjekt rekapituluje vývoj názorů na problematiku vztahu práva na ochranu soukromí a práva na informace, jenž vyvrcholil rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 55/2012. Jeho podstatou je závěr o prakticky bezvýhradné povinnosti povinných subjektů poskytovat informace o mzdových/platových poměrech zaměstnanců ve veřejné sféře (tj. placených z veřejných prostředků). Tento závěr byl vybudován na předpokladu, že kolizi mezi ústavně zaručeným právem na informace a taktéž ústavně zaručeným právem na ochranu soukromí vyřešil zákonodárce zákonnou úpravou obsaženou InfZ ve prospěch práva na informace, a z tohoto důvodu musí být požadovaná informace o mzdových/platových poměrech téměř vždy poskytnuta. Výjimky z takové povinnosti, které Nejvyšší správní soud připustil, byly marginální a z kvantitativního hlediska bezvýznamné, neboť mohly dopadat jen na minimální okruh osob. Fakticky tak byla těm povinným subjektům, které o žádostech o poskytnutí informací rozhodovaly, odňata jakákoliv míra uvážení ve vztahu k ochraně soukromí dotčených osob, tj. těch, o nichž byly informace žádány.

Teprve judikatura Ústavního soudu ČR tento zjevně jednostranný a nevyvážený přístup překonala, a to v zásadě konstatováním, že jak právo na ochranu soukromí, tak i právo na informace jsou ústavně chráněné, a proto je nezbytné provést v každém jednotlivém případě test proporcionality, a to navíc s přihlédnutím ke specifickým věcným požadavkům, které Ústavní soud ČR vymezil (nález sp. zn. IV. ÚS 1378/16 a nález sp. zn. IV. ÚS 1200/16; srov. k tomu následující citaci z nálezu sp. zn. IV. ÚS 1200/16: „*Informace o platových poměrech zaměstnanců jsou informacemi, které jsou chráněny podle článku 10 Listiny základních práv a*

svobod a podle článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zaručujících právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a právo na informační sebeurčení, které umožňuje jednotlivci rozhodovat o datech o něm shromažďovaných, zpracovávaných a dále šířených.“ a dále pak „Z článku 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, stejně jako z článku 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zaručujících svobodu projevu, plyne právo na informace ve veřejném zájmu, jež mohou zahrnovat i osobní údaje jednotlivců, týkající se jejich odměn za práci.“ s konečným shrnutím tohoto znění: „Právo na informace ve veřejném zájmu není neomezené. Pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat, a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu, neboť jde o práva rovnocenná. Takovou povinnost mají i všechny subjekty aplikující relevantní právní úpravu, obsaženou v zákoně o svobodném přístupu k informacím, tj. osoby poskytující informaci, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví.“).

Z uvedeného vyplývá, že povinný subjekt má při rozhodování o žádosti o poskytnutí informace o platu/mzdě dvě rovnocenné povinnosti, a to jednak vyhovět žadateli o informace, jednak ochránit soukromí dotčené osoby. Z judikatury Ústavního soudu ČR je patrné, že zákon o svobodném přístupu k informacím neposkytuje v tomto ohledu relevantní vodítko, protože jeho význam se prakticky vyčerpává v tom, že deklaruje právo na informace o platech/mzdách hrazených z veřejných prostředků. V současné době již nelze tvrdit, že toto právo zakotvuje jako prioritní ve vztahu k ochraně soukromí žádostí dotčených osob.

Pokud jsou formulována hlediska, která určují způsob posouzení, měl by test proporcionality být proveden pouze v rozsahu uvedeném v Nálezu Ústavního soudu, tzn. v podobě, kterou ústavním soudem formulovaný věcný test (označovaný obecně jako „platový test“) umožňuje. Rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, která požaduje provedení testu proporcionality (srov. např. bod 40 rozsudku sp. zn. 9 As 399/2017), proto nelze chápat doslovně tak, že je třeba provést „standardní“ test proporcionality (kritéria vhodnosti, potřeby a přiměřenosti v užším smyslu), nýbrž právě tak, že je nutno k těmto hlediskům přihlídnout při provádění věcného platového testu (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 173/2017, nikoliv zcela přílehlavě též rozsudek sp. zn. 2 As 313/2017 v bodu 18: „V navazujícím řízení bude žalovaný při provádění testu proporcionality povinen posoudit naplnění Ústavním soudem stanovených čtyř podmínek pro poskytnutí informace o platech zaměstnanců veřejné sféry...“; nepřesný je tento závěr proto, že pořadí obou „testů“ má být opačné, totiž že v rámci prováděného platového testu má být proveden test proporcionality).

K problematice práva na informace o platových/mzdových poměrech určité konkrétní osoby je v současné době nutno přistupovat tak, že neexistuje apriorní přednostní právo na takové informace. Jinak řečeno, nelze presumovat oprávněnost takového požadavku, nýbrž je nutno tento požadavek hodnotit přísně neutrálně jako ve své podstatě spor mezi žadatelem o informace a dotčenou osobou, která s poskytnutím takových informací nesouhlasí.

Judikatorní změna plynoucí z rozhodovací praxe Ústavního soudu ČR podle povinného subjektu změnila postavení zainteresovaných osob (žadatele o informace a dotčené osoby) v tom směru, že v konečném důsledku staví žadatele o informace do postavení, kdy musí svůj zájem obhájit, tj. musí prokázat, že svou žádostí míní prosazovat a chránit určitý veřejný zájem v rámci veřejné diskuse. Jinak řečeno, má to být právě žadatel, kdo doloží takové informace, z nichž bude moci povinný subjekt dovodit, že žádost splňuje kritéria tzv. platového testu.

S ohledem na Ústavním soudem ČR zdůrazněnou rovnocennost obou kolidujících základních práv a s ohledem kritéria platového testu nelze přehlédnout, že na žadatele o informace je přesunuto důkazní břemeno a břemeno tvrzení minimálně ve dvou ohledech a to jednak, že míní vést diskusi o věcech veřejného zájmu, přičemž obsah této diskuse vyžaduje znát informace o platových poměrech. Jednak pak musí prokázat, že se nachází v pozici „společenského hlídacího psa“, což v případě, kdy nejde o institucionalizovaného „společenského hlídacího psa“ typu určitého masmédia, předpokládá právě vedení probíhající diskuse.

Z vyjádření žadatele ze dne 29. 11. 2017 pro odvolací správní orgán (č. j. MV 15196-46/ODK-2017), které je založeno ve spise, ve vztahu k Nálezu Ústavního soudu uvedl, že na webových stránkách jsou uvedeny i důvody, proč požaduje zveřejnění platu úředníka. Povinný subjekt vzhledem k obsahu vyjádření žadatele pro odvolací správní orgán proto nevyzval žadatele k doplnění jeho žádosti, neboť žadatel se v požadovaném směru již vyjádřil odvolacímu orgánu.

Zmíněný „věcný“ platový test byl formulován v obou shora zmíněných nálezech Ústavního soudu ČR a následně převzat judikaturou Nejvyššího správního soudu ČR (např. zmíněné rozhodnutí sp. zn. 2 As 173/2017). Sestává z následujících kroků vyžadujících posoudit, zda

- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;
- b) informace samotná se týká veřejného zájmu;
- c) žadatel o informaci plní úkoly či posláním dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“;
- d) informace existuje a je dostupná.

Z obsahu těchto hledisek je patrné, že posuzování „klasické“ proporcionality zde má prostor jen omezený, neboť v podstatě všechna hlediska jsou materiální (věcná) a záleží tak primárně na tom, zda jsou nebo nejsou skutkově naplněna.

Prvním hlediskem „platového testu“ je, zda účelem vyžádané informace je **přispět do diskuse o věcech veřejného zájmu**. Ve vztahu k informacím o platech je zřejmě nutno vycházet z předpokladu, že se jedná vždy o otázku veřejného zájmu, pokud je akceptováno východisko, podle kterého nakládání s veřejnými prostředky a kontrola takového nakládání veřejným zájmem je. **K tomu je však vzít v úvahu právě onu „způsobilost“ požadované informace k této diskusi přispět.**

V rámci posuzování naplnění podmínky, zda je účelem vyžádání informace přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu je možno provést test proporcionality v omezeném rozsahu, zahrnující hledisko (kritérium) vhodnosti, potřebnosti a proporcionality v úzkém slova smyslu (označované též jako kritérium závažnosti v kolizi stojících zájmů, resp. zde práv).

Obecně, je proto nutno nejdříve si položit otázku, zda informace o platových poměrech zcela konkrétní osoby může být předmětem diskuse o otázkách veřejného zájmu a zda tedy je vůbec naplněno hledisko vhodnosti (tj. způsobilost informace o platu, pokud by byla na základě žádosti sdělena, do diskuse přispět). K tomu je nutno určit, co má být předmětem diskuse veřejného zájmu a zda jím mohou být individuální platové poměry konkrétní osoby.

Podle názoru povinného subjektu obecně zde hrají roli skutečnosti, podle jakých kritérií je plat určen. Východiskem pro odměňování úředníků územních samosprávných celků je právní úprava, která stanoví jednotlivé platové stupně a platové třídy. Odměňování úředníka územního samosprávného celku se proto neodvíjí od nijak neomezeného rozhodnutí zaměstnavatele (územního samosprávného celku). Nahlíženo na věc z tohoto pohledu je povinný subjekt názoru,

že předmětem veřejné diskuse nemůže být výše platu konkrétního úředníka odvozená od těchto skutečností, nýbrž je možno diskutovat o správnosti právním předpisem nastavených sazeb platu. Povinný subjekt proto dovozuje, že hledisko vhodnosti by bylo naplněno zcela jen tehdy, pokud by nebylo určení výše platu závislé na právním předpisu.

V daných souvislostech pak, při vyřizování žádosti žadatele, k otázce, zda by získaná informace o výši příjmu dotčené osoby byla vůbec způsobilá do diskuse přispět, povinný subjekt zastává názor, že nikoliv. Důvodem je, že informace o celkové výši platu včetně odměn dotčené osoby za rok 2016 bez znalosti hodnotících (srovnávacích) kritérií, tedy bez souvisejícího srovnání relevantních kritérií, nemá žádnou vypovídací hodnotu, neboť tím (jejím poskytnutím) diskuse z povahy věci skončí.

V neposlední řadě k výše uvedenému závěru (*že informace o platu dotčené osoby bez znalosti hodnotících (srovnávacích) kritérií, tedy bez souvisejícího srovnání relevantních kritérií, nemá žádnou vypovídací hodnotu, neboť tím (jejím poskytnutím) diskuse z povahy věci skončí*) povinný subjekt poukazuje na bod č. 66 stanoviska prof. JUDr. Aleše Gerlocha, CSc., jenž bylo zasláno Ústavnímu soudu ČR a jehož podstatné části v nezměněném znění Ústavní soud ČR ve svém platovém nálezu (Nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017) uvedl s tím, že Ústavní soud ČR s argumentací prof. JUDr. Aleše Gerlocha, CSc. souhlasí. Citujeme:

„Bez detailnější znalosti práce dané osoby, bez posouzení jejího skutečného nasazení atd. si nemůže žadatel o informace vůbec učinit představu o tom, zda s veřejnými prostředky bylo nakládáno hospodárně. Stejně tak nevypovídající ovšem bude údaj například o výši pravidelně vyplácené mzdy za určité období. Z tohoto hlediska si také žadatel o informace neučiní žádnou představu o řádném hospodaření; pouze bude znát konkrétní příjem určité osoby.“

Žadatel o informace na svých internetových stránkách uvádí, že cílem získání informace o platových poměrech dotčené osoby je posouzení, zda dotčená osoba „*za šlendrián, který ve své funkci praktikuje, nečerpá příliš vysoké částky ze státní kasy*“. V kontextu s výše uvedeným pak z uvedeného vyplývá, že cílem žadatele není zjišťování platových poměrů dotčené osoby za účelem veřejné diskuse o příjmech jako takových (kontrola nakládání s veřejnými prostředky), ale za účelem, zda postupy dotčené osoby plynoucí z jejího zařazení (rozhodnutí, stanoviska apod.) jsou v souladu s právním řádem.

Lze proto říci, že hledisko vhodnosti není naplněno, protože předmětem veřejné diskuse má být něco jiného, než jsou platové poměry dotčené osoby.

Uvedenému pak nasvědčuje i skutečnost, že na předmětné webové stránce žadatel položil veřejnosti otázku „*Jsou podle vás [redacted] vypláceny adekvátní částky v souladu se zákonem?*“, přičemž „diskuse“ měla probíhat k položené otázce hlasováním v podobě zaškrtnutí jedné ze tří odpovědí „*NEVÍM, nezajímá mě to.*“, „*ANO, o tom není pochyb.*“ a „*NE jinak by plat zveřejnil.*“. Z takto vedené „diskuse“ je pak zřejmé, že jejím cílem není přispět k diskusi o veřejném zájmu. Za diskusi samotnou nelze nakonec jistě ani považovat to, že v jejím rámci má „diskutující“ pouze možnost vyjádřit se k předpřipraveným 3 možnostem, když v pořadí třetí odpověď - „*NE jinak by plat zveřejnil.*“ má zřetelnou vazbu na nepodložené tvrzení žadatele, že dotčená osoba praktikuje ve své funkci šlendrián (nepravosti) a zavádějící myšlenku, že ten, kdo nezveřejní svůj plat, pobírá plat automaticky v rozporu se zákonem. V kontextu celé věci je předmětná odpověď klamavá a z hlediska hlasujících představuje množinu hlasů, která přijala subjektivní názor žadatele o tom, že dotčená osoba praktikuje ve své funkci šlendrián (nepravosti).

Při hodnocení kritéria potřebnosti získání informace o platu dotčené osoby, lze obecně říci, že má-li být cílem veřejné diskuse rozpoutání polemiky o odměňování konkrétní osoby, jejíž výše je závislá na jejím pracovním zařazení, pak je na místě vždy zvážit, zda k vedení takové diskuse nepostačují údaje jiné, např. o platovém stupni a platové třídě. V daném případě žádosti žadatele však proklamovaným předmětem veřejné diskuse není samotná polemika o správnosti výše platu dotčené osoby, ale způsob výkonu funkce dotčené osoby. V takovém případě se pak jedná principiálně o její způsobilost takovou funkci zastávat. Protože nejde v posuzovaném případě o otázku výše platu dotčené osoby, není žadatelem požadovaná informace potřebná k vedení takové diskuse.

Výše uvedené závěry/zjištění jsou relevantní i z hlediska posouzení kritéria proporcionality v úzkém slova smyslu, tj. určení, zda bude více dotčen žadatel o informace nesdělením údaje o platu, nebo zda bude více dotčena dotčená osoba sdělením takové informace. Vzhledem k proklamovanému cíli žadatele diskutovat o odbornosti dotčené osoby lze učinit závěr, že získání informace o platu je pro žadatele pouze zástupné.

Ze shora uvedených důvodů povinný subjekt při posuzování naplnění podmínky, zda účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, dospěl k závěru, že požadovaná informace o platu dotčené osoby nemůže přispět k takové diskusi. Žadatelem požadovaná informace o celkové výši platu včetně odměn dotčené osoby za rok 2016 nemůže přispět k diskusi o věci ve veřejného zájmu spočívajícího v kontrole nakládání s prostředky, tj. zda taková částka (roční příjem) byla zaměstnavatelem vynaložena souladně s předpisy a činnostmi dotčené osoby.

Druhým hlediskem „platového testu“ je podmínka, že informace samotná se týká veřejného zájmu. **Veřejný zájem** na informaci o platu konkrétní osoby lze v obecné rovině, za určitých podmínek, shledat. Je však otázkou, zda takový veřejný zájem existuje ve zkoumaném konkrétním případě, zejména i pokud důvod pro získání této informace je odlišný. Jedním z důsledků zásahu Ústavního soudu ČR do rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je i požadavek přísné individualizace každého případu (viz např. bod 136 Nálezu Ústavního soudu). Jinak řečeno, nemůže již obstát premisa, že je vždy a bez dalšího dán veřejný zájem na získání informace o mzdách/platech určité osoby či osob. Pro takový závěr totiž zákon o svobodném přístupu k informacím ve světle interpretace Ústavního soudu ČR, akceptované následně Nejvyšším správním soudem, nedává oporu. V podstatě právě v tom byl největší přínos Ústavního soudu ČR k ochraně práva na soukromí a práva na informační sebeurčení dotčených osob.

Důvodem pro podání žádosti byla žadatelem uváděná pochybnost o profesionalitě a odbornosti dotčené osoby v konkrétním případě při vyřizování odvolání žadatele vůči rozhodnutí správního orgánu o přestupku žadatele v dopravě. Žadatel podal proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu, který potvrdil rozhodnutí o přestupku, správní žalobu. Krajský soud v Ústí nad Labem a posléze, na základě kasační stížnosti žalobce i Nejvyšší správní soud, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odvolacího správního orgánu o přestupku žadatele posoudil jako správné a žalobu, respektive kasační stížnost, zamítl jako nedůvodnou (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 164/2018-40 ze dne 21. 8. 2019). Žadatel následně podal ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu. Ústavní soud ČR dne 19. 11. 2019 ve věci pod sp. zn. III. ÚS 3446/19 rozhodl tak, že ústavní stížnost žadatele odmítl z důvodu, že návrh je zjevně neopodstatněný, přičemž neshledal žádné porušení ústavně zaručených

základních práv a svobod žadatele ze strany správních orgánů a ani soudů. Ústavní soud ČR ve věci uvedl, že cit.:

„V posuzované věci Ústavní soud neshledal, že by se správní orgány či soudy dopustily protiústavnosti při hodnocení, zda byla prokázána vina stěžovatele za spáchání přestupku. Správní orgány a správní soudy nevycházely z výpovědi policistů z toho důvodu, že by šlo o policisty, ale z toho důvodu, že po podrobném zkoumání vyhodnotily jejich výpovědi jako věrohodné, na rozdíl od stěžovatelových tvrzení. Vše přitom porovnávaly s dalšími okolnostmi, které ve věci vyšly najevo.“

S odkazem na názor odvolacího správního orgánu vyslovený v rozhodnutí č. j. MV-15196-116/ODK-2017 ze dne 6. 11. 2019 *„Veřejný zájem na získání takové informace je dán tehdy, když konkrétní skutkové okolnosti nasvědčují, že by mohlo dojít při odměňování k ne hospodárnému vynakládání finančních prostředků. V daném případě se mohl odvíjet od podezření na neodbornou či nesprávnou práci úředníka Krajského úřadu Ústeckého kraje. Pokud však byly takové pochybnosti přesvědčivě vyvráceny, a to soudními autoritami, pak význam údajů o platových poměrech konkrétního úředníka pro naplnění veřejného zájmu na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky nemůže být s jistotou presumován.“* povinný subjekt zohlednil význam uvedené skutečnosti při posouzení naplnění podmínky, zda se informace o platu dotčené osoby týká veřejného zájmu. Je zřejmé, že pochybnosti o odbornosti dotčené osoby byly přesvědčivě soudy vyvráceny tím, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu, potažmo dotčené osoby, byly vydány v souladu se zákonem. Za takové situace, i s odkazem na bod 35 rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11 A 125/2018-70 ze dne 7. 3. 2019, dle kterého se při posuzování existence veřejného zájmu má posuzovat otázka nutnosti zásahu do soukromí dotčené osoby, povinný subjekt zvažoval nutnost poskytnutí předmětné informace a dospěl k závěru, že ve věci absentuje veřejný zájem na tom, aby byla vedena veřejná diskuse o nakládání s veřejnými prostředky v podobě platu dotčené osoby, u které se podezření na neodbornou činnost neprokázalo. Vedení takové diskuse by nesledovalo veřejný zájem, jímž je kontrola nakládání s veřejnými prostředky.

Lze tedy uzavřít tuto část platového testu s tím, že význam informace o platu dotčené osoby, který sám o sobě vychází z právních předpisů, u které nebylo shledáno pochybení v odborné činnosti, nepostačuje pro to, aby taková informace byla považována za informaci týkající se veřejného zájmu, zde na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky. Nepostačující proto, že za dané situace by taková kontrola byla nedůvodná a zjevně nepřiměřená k újmě na právech na ochranu soukromí dotčené osoby.

Třetí podmínkou formulovanou Ústavním soudem ČR a akceptovanou i judikaturou Nejvyššího soudu ČR je požadavek, aby žadatel o informace plnil úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. **„společenského hlídačského psa“**. Celkově je tato podmínka nejasná v pozitivním smyslu, naopak ve smyslu negativním lze relativně snadno vymezit, o které osoby nemůže jít. Takové postavení by neměl ten žadatel, který by vyžadoval informace zjevně pro sebe sama, aniž by pro ně měl jakékoliv další užití, jež by bylo způsobilé přispět k diskusi o otázkách veřejného zájmu.

V praxi proto zbývá problém s pozitivním vymezením postavení „společenského hlídačského psa“, protože na straně jedné nelze pochopitelně okruh oprávněných žadatelů *apriori* omezit na představitele médií (jakožto „tradičního hlídače demokracie“), na straně druhé nelze přehlédnout, že pozici „společenského hlídačského psa“ lze vytvořit i účelově například zřízením webových stránek k určitému tématu apod. V kontextu všech tří podmínek/kritérií proto považuje povinný subjekt za opodstatněné přiznat postavení společenského hlídačského psa pouze těm subjektům, které jsou způsobilé do veřejné diskuse nejen přispět, ale zejména takovou veřejnou diskusi vést, a o čem takovou veřejnou diskusi vedou.

Předmětná webová stránka obsahuje kritiku činnosti dotčené osoby. Webové stránky neobsahují informace, které by umožnily třetím osobám učinit si představu o podstatě kritizované věci. Obsahuje pouze a výhradně názory žadatele. Z webové stránky však plyne, že žadatel požádal o poskytnutí informací o platu dotčené osoby po té, kdy dotčená osoba rozhodla, v rámci vedeného správního řízení, o odvolání žadatele tak, že odvolání žadatele zamítla. Právě po tomto rozhodnutí dotčené osoby žadatel dle jeho vyjádření pojal pochybnost, zda za takovou práci nepobírá příliš vysoké částky.

Při posuzování naplnění podmínky, zda žadatel má postavení „společenského hlídačského psa“ povinný subjekt tedy zvažoval, zda žadatel skutečně vede veřejnou diskusi a jakého obsahu je. Povinný subjekt výše již uvedl, že na předmětné webové stránce žadatel diskusi jako takovou nevede. Žadatel toliko položil veřejnosti otázku „Jsou podle vás [redacted] vypláceny adekvátní částky v souladu se zákonem?“ přičemž „diskuse“ má probíhat k položené otázce hlasováním v podobě zaškrtnutí jedné ze tří odpovědí „NEVÍM, nezajímá mě to.“, „ANO, o tom není pochyb.“ a „NE jinak by plat zveřejnil.“. Za diskusi samotnou nelze považovat to, že v jejím rámci má „diskutující“ pouze možnost vyjádřit se k předpřipraveným 3 možnostem, když v pořadí třetí odpověď - „NE jinak by plat zveřejnil.“ má zřetelnou vazbu na nepodložené tvrzení žadatele, že dotčená osoba praktikuje ve své funkci šlendrián (nepravosti) a zavádějící myšlenku, že ten, kdo nezveřejní svůj plat, pobírá plat automaticky v rozporu se zákonem. V kontextu celé věci je předmětná odpověď klamavá, a z hlediska hlasujících představuje množinu hlasů, která přijala subjektivní názor žadatele o tom, že dotčená osoba praktikuje ve své funkci šlendrián (nepravosti).

Je zřejmé, že veřejná diskuse na předmětné webové stránce není žadatelem vedena. Je rovněž zřejmé, že vlastním tématem takto žadatelem „vedené diskuse“ není plat dotčené osoby a dále to, že z hlediska obsahu takovéto „diskuse“ se nejedná o výměnu názorů a argumentů, ale pouze o přihlášení se k neargumentovaným, a tedy jednostranným, názorům, které žadatel o odbornosti dotčené osoby na webu uveřejnil nebo o jednostranné prohlášení, že dotčená osoba pobírá plat v souladu se zákonem.

Povinný subjekt má proto za to, že nelze hodnocení třetí podmínky platového testu uzavřít tím, že by žadatel plnil úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“. Za „veřejnou diskusi“ nelze považovat publikaci individuálních názorů na internetových stránkách, na kterých ve skutečnosti žádná diskuse neprobíhá, nejsou zde vyměňovány argumenty většího počtu osob, ale také i z důvodu předmětu diskuse (odbornost a způsobilost dotčené osoby).

Vedle výše uvedeného pak povinný subjekt konstatuje, že žadatel nemá pro požadovanou informaci další využití, které by bylo způsobilé přispět k diskusi o otázkách veřejného zájmu a poskytnutá informace by tak vlastně sloužila pouze žadateli samotnému. Zveřejnění takové informace na webu žadatele by neznamenal nic jiného, než zpřístupnění informace dalším osobám. To samo o osobě nepostačuje k tomu, aby žadatel byl považován za toho, kdo plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“.

Poslední podmínkou platového nálezu je **dostupnost informace**. Povinný subjekt uvádí, že požadovaná informace existuje a je dostupná.

Protože podle bodu 125 Nálezu Ústavního soudu je předpokladem, pro vznik povinnosti poskytnout požadované informace, splnění všech podmínek, povinný subjekt na základě výše

uvedeného dospěl k závěru, že neposkytnutí informací o dotčené osobě není porušením povinnosti povinného subjektu poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti plynoucí mu z čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, z důvodu, že účelem vyžádání informace není přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, žadatelem požadovaná informace se netýká veřejného zájmu a žadatel neplní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. "společenského hlídacího psa", a proto rozhodl, že žadateli jím požadované informace neposkytne.

Z výše uvedených důvodů povinný subjekt rozhodl tak, jak je ve výroku rozhodnutí uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí může žadatel podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Odvolání se podává prostřednictvím povinného subjektu k nadřízenému orgánu, jímž je Ministerstvo vnitra ČR.

Ing. Milan Zemaník
ředitel Krajského úřadu Ústeckého kraje

- otisk úředního razítka -

Rozdělovník:

1. stejnopis rozhodnutí založen ve spise

3. dotčená osoba: